

i sådanne tilfælde fundet det ubetænkeligt at undlade at holde hustruen fast ved den af hende indgivne begæring. Reglen vil navnlig kunne få betydning, hvor hustruen første gang indgiver begæring om at indgive egen selvangivelse og så, når selvangivelsen skal udfyldes, fortryder sin begæring. Opfylder mandens selvangivelse ikke de nævnte betingelser, har man ment at måtte fastholde hustruen ved hendes begæring om at selvangive, og virkningerne af manglende selvangivelse vil derfor indtræde for hendes vedkommende i medfør af reglen i stk. 8, der omhandler det tilfælde, at en af ægtefællerne ikke indgiver rettidig og behørig selvangivelse; reglen fastslår, at de i §§ 122—124 omhandlede virkninger (kun) indtræder, for så vidt angår indkomst og formue, der har skullet angives af den pågældende ægtefælle.

Hustruens benyttelse af adgangen til at indgive selvstændig selvangivelse medfører naturligvis ikke ophævelse af sambeskatningen. Ansættelsen skal også i så fald foretages for begge ægtefæller under eet og i mandens navn.

Bestemmelsen i stk. 10 svarer til stk. 1 i den før nævnte bestemmelse i § 22 i lovbetænkning af 19. december 1952, idet udformningen dog under hensyn til den hustruen ved forslaget tillagte adgang til at indgive egen selvangivelse er ændret, således at retten kan gøres gældende af hver ægtefælle med hensyn til den andens selvangivelse. Nogen ret for ægtefællen til ved sin underskrift på den andens selvangivelse at tilkendegive, at han (hun) er gjort bekendt med dennes indhold, har man ikke fundet anledning til at foreslå.

Til § 119.

Paragraffen indeholder bl. a. reglerne om udsendelsen af skemaerne til selvangivelse. Stk. 1 angår den almindelige udsendelse af selvangivelsesskemaer til brug ved selvangivelsen i januar måned, for selskaber m. v. i april måned, medens stk. 2 omhandler udsendelsen af selvangivelsesskemaer til alle, for hvem der har været foretaget en foreløbig ansættelse efter fremtidig indkomst, og for hvem der derfor efter skatteårets udløb skal ske en regulering af ansættelsen. For begge grupper tilfælde fastslås i stk. 3, at pligten til at indgive selvangivelse består, selvom man ikke måtte have modtaget noget skema,

hvilket princip er i overensstemmelse med gældende opfattelse. Tilsvarende regel er derimod ikke foreslået med hensyn til de i stk. 4 omhandlede tilfælde (selvangivelse i forbindelse med skattepligtens indtræden eller ændring i dens omfang i skatteårets løb), idet den pågældende her ofte ikke på forhånd vil være klar over det nøjagtige tidspunkt for skattepligtens indtræden m. v. og dermed heller ikke klar over, inden hvilken frist han skal selvangive. Når der i stk. 5 er foreslået hjemmel til pålæg af dagbøder, ligger det i, at reglerne om tillæg for manglende selvangivelse ikke er anvendelige i det i dette stk. nævnte tilfælde, hvor der ikke er tale om nogen egentlig selvangivelse, men alene om indsendelse af opgørelser til brug ved opdeling af en allerede foretagen ansættelse mellem to ægtefæller i anledning af stedfunden separation eller skilsmisse. For enkemanden, hvis skatteansættelse for det løbende skatteår eventuelt skal nedsættes i anledning af hustruens død, jfr. § 29, stk. 4, har man ikke fundet det nødvendigt at foreslå hjemmel for dagbøder. Det vil være i hans egen interesse snarest at fremkomme med opgørelse til brug ved ansættelsens nedsættelse. For enken, hvis skatteansættelse for det løbende skatteår jo skal foretages på helt nyt grundlag (den fremtidige indkomst), gælder reglerne i stk. 4 og stk. 2.

Til § 120.

Bestemmelsen, der afløser den gældende statsskattelovs § 22, stk. 8 og 9, fastholder kravet om, at selvangivelsen skal underskrives „efter bedste overbevisning“. Bestemmelserne er dog iøvrigt formuleret noget anderledes end de gældende regler, idet man under hensyn til de siden den nugældende statsskattelovs vedtagelse fremkomne ændringer indenfor personretten og familieretten har måttet omskrive reglerne noget.

Til § 121.

Bestemmelsen er overført fra reglerne i § 22, stk. 4 og 5, i den gældende statsskattelov, samt fra reglerne i lov nr. 392 af 12. juli 1946 om selvangivelsen af indkomst og formue m. v. § 3.

Til §§ 122 og 123.

Reglerne er i hovedsagen overført fra bestemmelserne i §§ 1 og 2 i lov nr. 392